

[N. Neergaard.]

forventer, at den højtærede Finansminister vil fremsætte Forslag i saa Henseende — og ved den Lejlighed vil vi jo komme ind paa videregaaende Overvejelser med Hensyn til disse Skatter. Jeg for mit personlige Vedkommende vil sige, at jeg ingenlunde ser Idealet i denne Lov. Den Vej, som man burde gaa, men som naturligvis er uendelig vanskelig, en Vej, som ogsaa har været Genstand for Overvejelse i mange andre Lande, hvor man er vejet tilbage for Vanskelighederne, er jo denne, at man fuldt ud gennemførte — eller dog saa fuldt ud, som Finanserne tillader det — Princippet om, at Formueskatten skal ydes i Form af en højere Skat paa Indtægt af Formue end paa Indtægt af Arbejde. Det er det samme Princip, der laa til Grund for Loven af 1903, og som ogsaa England har godkendt, og som absolut er det rette.

Det er baade teoretisk og praktisk fuldstændig forsvarligt at lade Indtægten af Formue svare en væsentlig højere Skat end Indtægten af personligt Arbejde, idet Indtægten af Formue jo stiller den, der har en saadan Indtægt, økonomisk bedre end den, der har sin hele Indtægt af Arbejdet, og slet ikke har nogen Støtte derudover. Jeg tror jo ikke, at det vil kunne lykkes helt at blive fri for en særlig Formueafgift, jeg tror ikke fornuftige finansielle Betragtninger vilde tillade det, og en lav Formueafgift — vel at mærke en *lav* Formueafgift — ved Siden af en Beskatning af Formueindtægten, der er højere end Skatten paa personligt Arbejde, vilde ogsaa nok skattepolitisk kunne forsvares, idet der i Formuebesiddelsen, rent bortset fra, om den i et enkelt eller flere Aar ikke giver Besidderen Indtægt, ligger en økonomisk Værdi, en økonomisk Styrke, som ogsaa kan udnyttes ved Salg eller paa anden Maade, og som ikke bør gaa helt fri for Skat, om end naturligvis en meget, meget lavere end den, der nu er fastsat. Men jeg tror desuden, at det alene af finansielle Grunde vil være nødvendigt at bevare noget, en meget mindre Del end den nuværende Formueafgift sammen med den forøgede Skat paa Indtægt af Formue. Men det er jo Overvejelser, som vel neppe kan komme frem ved denne Lejlighed, men som maa komme frem under Forhandlingen om Lo-

vens Revision. Kunde man enes om en fornuftig Ordning paa det Punkt, som fyldestgør det Princip, Venstre maa holde paa, nemlig at det er *Afkastningen*, der skal være bestemmende, bliver en Lov som den her foreliggende overflødig. Uden Hensyn til den Udsigt, der maaske kunde være hertil, er vi dog naturligvis villige til at arbejde med paa en Revision af denne mindre Lov af 1927, saaledes som det jo ogsaa ligger i Lovens Revisionsbestemmelse.

Under den for nylig afsluttede Finanslovdebate har mit Partis ærede Formand jo imødegaaet den stærke demagogiske Udnyttelse af den Skattestatistik, den meget ufuldkomne Skattestatistik, som den højtærede Finansminister har præsenteret for os, og jeg kan i et og alt slutte mig til de Betragtninger, som det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal her har gjort gældende, og kan derfor fatte mig kortere, og jeg skal ogsaa gøre det, fordi jeg i sin Tid ved Lovens Vedtagelse i 1927 saa udførligt var inde paa disse og lignende Betragtninger. Det ser jo virkelig ud, som om det for den højtærede Finansminister og hans Parti væsentlig kommer an paa, hvad Stand de, der har faaet Gavn af Nedsættelsen, hører til, og hvor stor en Part henholdsvis Godsejere, Rentiers etc. har faaet af den. Det er et Synspunkt, som vi i vort Parti aldeles ikke kan billige. For os er det afgørende ved en Skattelov det, om den byder mere eller mindre Retfærdighed i Beskatningen, og endvidere Hensynet til, hvorledes den virker paa hele Landets økonomiske Stilling. Ved Siden deraf er Spørgsmaalet om, hvilke Personer en Skattelettelse tilfalder, ret underordnet. Men naar Besidderen af en Millionformue har anbragt denne Formue i Skovbrug eller Landbrug eller paa anden Maade og paa Grund af ugunstige Forhold ikke faar mere end 1 pCt. ud af sin Kapitalanbringelse, vil for denne Millionformue denne ene Procent blive fuldstændig slugt af Formueskatten; hvis han har 2 pCt. ud af Formuen, vil alene Formueskatten sluge Halvdelen af hans Indtægt, og har han mindre end 1 pCt., er det aldeles direkte Kapitalopspisning. Nu vil jeg spørge den højtærede Finansminister og Socialdemokraterne, om de synes, der er Retfærdighed og Rimelighed i dette, om de synes, det kan forenes med selv den tarveligste Retfærdig-